

Druhá kapitola

Padající hvězda

Nakonec usnu. Jedeme dlouho, celou noc a pak ještě další den. Jsme utmácení, špinaví, hladoví. Strýc se vyhýbá hlavním tahům, protože má strach, že budou ucpané. Všichni utíkají. Všichni, kdo můžou. Rodiny se rozdělují. Ale přesto jich pořád dost zůstává...

Strýc vypráví, jak mnozí odmítli odejít. Chtějí bránit vlast. Chtějí zůstat. On bojovat nemůže. Ale vím, že kdyby mohl, už by tam byl. Dívám se na něj a snažím se to pochopit, ale moc mi to nejde. Představa strýce Dmytra, jak drží pušku a střílí do lidí, se mi nelíbí.

Když konečně dojedeme na místo, odkud musíme dál pěšky, je pozdní odpoledne. Strýc zaparkuje u lesa, ve stínu stromů. A pak čekáme. Je mi

zima, a tak si obléknu bundu. V autě panuje ticho, nikdo nemluví. Jako bychom si neměli co říct.

Když je konečně tma, vystoupíme z dodávky. Strýc vyndá naše věci a položí je babičce k nohám. „Dál musíte pěšky,“ oznámí, jako bychom to nevěděly.

Má strach. Vidím mu to na očích. Nikdy by to nepřiznal, ale třepe očima ze mě na babičku a neví, co by řekl. Babička se mu zpříma dívá do očí. „Lesia se o nás postará,“ pronese.

Strýc to samozřejmě ví. Jen něco zabručí, nerozumím mu, ale nevyzvídam. Možná to ani vědět nechci. Maminka je zatím daleko. A já mám strach. Utíkáme a vlastně ani nevíme před čím. Jeden den je všechno jako obvykle a pak se probudíte a všechno je pryč. Svět, jaký jste znali, zmizel, a je tu jiný, který znát nechcete.

Babička by stokrát raději zůstala ve svém domě, kam v zimě občas zateká. Ale ví, že teď už cesta zpátky nevede. Strýc jí pomůže dát batoh na záda a ona se pod jeho tíhou zakymácí. Po chvíli cítím tíhu

